

Момичето се отбило отъ срѣдата на улицата и се спрѣло. Задали се солдати, прѣдъ които свирѣла музика. Цигуларьтъ не билъ виждалъ още такова нѣщо и си изблещилъ очитѣ отъ гледане. Войниците вървѣли подъ тактъ: лѣви-дѣсни, лѣви-дѣсни. Прѣдъ тѣхъ яздѣлъ на конѣ офицеръ, облѣченъ въ хубави офицерски дрехи. Цигуларьтъ оставилъ ябълковитѣ цвѣтове, кацналъ на шапката му и потеглилъ съ войниците прѣзъ улицитѣ на града. Той гледалъ отъ високо, какъ хората се трупали отъ двѣтъ страни на улицитѣ да гледатъ войниците, какъ дѣцата тичали подиръ тѣхъ и се радвалъ, че и той билъ нѣщо като командиръ—стоялъ на шапката на офицера.

Най-послѣ войниците излѣзли на полето и почнали да правятъ упражненія съ пушкитѣ си. Цигуларьтъ се огледалъ и позналъ пѣтя, по който билъ дошълъ съ каруцаря. Той се простилъ съ тѣхъ и хвъркналъ къмъ дома си.

Цигуларьтъ пристигналъ благополучно и едва можалъ да завари ябълката въ нейната прѣмѣна. Много цвѣтове станали вече на малки ябълчици, които не изглеждали толкова красиви. Охлювьтъ вече умрѣлъ, и мравкитѣ го погребали подъ едно баирче. Изъ пѣтя Цигуларьтъ си мислѣлъ какъ ще го зарадва, като му разкаже за пѣтуването си и за всичко, що видѣлъ изъ града, защото охлювьтъ не ходилъ никога тамъ, ала останалъ излѣганъ. Охлювьтъ умрѣлъ, и Цигуларьтъ наслѣдилъ кѣщицата му. Единъ малкъ паякъ оплѣлъ мрѣжа прѣдъ нея. Той му разказалъ, че когато го нѣмало, идвало една сѣмейство зелени брѣмбари, които искали да се заселятъ въ нея, но имъ се видѣла неудобна, та я оставили. Цигуларьтъ видѣлъ, че кѣщичката, наистина, трѣбва да се поправи и се запжтилъ къмъ своя приятель—стругаря, да го помоли за това. Стругарьтъ могълъ да работи всѣкакви кѣщи и зидалъ като сѣщински зидаръ. Той се съгласилъ на драго сърце да извърши тая работа, повикалъ двама